

wilbe ogsaa være det fremdeles. Jeg har efter det Materiale, der forelaa for mig, allerede ved Sagens 1ste Behandling paa givne Foranledning oplyst for Thinget, hvortil de paagjældende Aaen skulle anvendes. Oplysninger udover det maa det være Thing i alt Fald søge hos Andre end Finansministeren; thi Finansministeren har ikke Mere at meddele. Thinget i saa Henseende.

Berg: Ja, jeg er enig med den ærede Finansminister i, at Erfaringen har vist, at Thinget gjentagne Gange uden Kritik har været villigt til at bevillige Stempelbegunstigelser; naar Lovene angik rent kommunale Diemed, og jeg antager ogsaa, at Udvalgets Flertal har Ret i, at det Samme vil blive Tilfældet fremdeles; men Flertallet har ingenlunde sagt, at denne Antagelse regel vil være uden Undtagelse. Der foreligge særlige Forhold. Jeg kan ikke ganske tiltræde den Opfattelse af „rent kommunale Diemed“, som er gjort gjældende i dette Lovforslag. Det er et meget stort Spørgsmaal, hvorvidt Anlægget af et Vandværk i Kommunen, der — jeg skal forøvrigt ikke komme ind paa disse Forhold — allerede har et Vandværk, kan siges at være et rent kommunalt Diemed, efter som Forsyningen med Vand til Beboerne i Grunden i visse Tilfælde kan sættes i Æghed med Forsyningen med godt sundt Kjød og godt sundt Brød og desl., saa at det i den Forstand ikke er kommunalt. Det skal jeg invidertid ikke komme nærmere ind paa. Jeg skal kun her for Fremtidens Skyld værgø Udvalgets Flertal mod den Forsaaelse, som den meget ærede Minister ogsaa indrømmer, at vi ikke behøve at falde ind under, nemlig, at vi skulde have udtalt os anderledes om dette Forhold, end at Thinget i ethvert enkelt Tilfælde har sin fulde Frihed. Vi have kun bygget en Udtalelse paa den Erfaring, vi have om Rigsdagens og specielt Folkethingets Stilling ligeoverfor Forslag om den Slags Ting, naar det har angaaet rent kommunale Sager. Jeg mindes forøvrigt ikke, at vi have haft noget Forslag vedrørende en saa omfattende Bevilling, navnlig til en Kommune med saa særegne Forhold som dem, i hvilke Frederiksberg befinder sig. Det er fuldstændig rigtigt, hvad den meget ærede Minister siger, at det kun er den finansielle Side af Sagen, han har at gøre med, og jeg beklager, at vi ikke ved samme Leilighed — men det kan maaske ske ved en anden Leilighed — have kunnet høre et Par Ord fra den ærede Indenrigsminister angaaende dennes Stilling og navnlig kunnet høre hans Grunde til at negte det Byraad, der lever under saadanne Forhold, en Forstærkelse af sit Medlemstal.

Da ikke Fere begjærede Ordet, blev Forhandlingen sluttet.

Lovforslagets Indhold og Sagens Overgang til 3die Behandling vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Forandring i Hærvæsenets Bestemmelser angaaende Leirværelserne for 1879.

(Lovforslaget findes i Tillæg A.)

Thomsen: Det er meget naturligt, at der fra Befolkningens Side kan fremstaa Ønsker om at se den militære Tjenestetid affortet. For den Værnepligtige, der kaldes bort fra sine borgerlige Sysler for at møde under Fanen, ligger det overordentlig nært, mindre at se hen paa den Betydning, som Tjenestetiden og Uddannelsen har for Hæren og dermed for Landet, og mere at sætte Blikket paa det, som han finder at være sig en personlig Byrde. Jeg kan ogsaa finde det meget naturligt, at Krigsbestyrelserne, naar de staa ligeoverfor de samlede Overveielser af de Foranstaltninger, der skulle træffes for at reorganisere Hæren, tage et Hensyn til de Ønsker, som de vide ere tilstede i Befolkningen, og at de derfor nøie tage under Overveielse, hvorvidt en Affortelse eller Omlægning af Tjenestetiden kan gøres mulig ved, at der samtidig med denne Formindskelse i Tjenestetiden træffes andre Dispositioner, andre Foranstaltninger, der kunne bøde derpaa. Jeg har selv haft den Ære engang som Krigsminister at forelægge et Lovforslag, i hvilket Leirtiden, der nu er 45 Dage, var foreslaaet indskrænket til 35 Dage. Jeg har ligeledes, som Medlem af dette Thing, haft Leilighed til saavel i Udvalg som i Thinget at anbefale Forslag, hvori en lignende Affortning af Leirtiden var foreslaaet at skulle finde Sted. I alle disse Forslag fandtes invidertid den foreslaaede Affortning af Leirtiden indgaaende ikke som en enkeltstaaende Foranstaltning, men som et indpæsset Led i en større og sammenhængende Organisme, under hvilken man haabede, og ventede, at Hæren fremtidig kunde komme til at arbejde. Jeg vil ogsaa erkjende, at jeg ingenlunde vil finde det forkasteligt, om lignende Spørgsmaal undtagelsesvis kunde komme frem til Overveielse i et enkelt Aar, hvor særegne Omstændigheder gav særegen Foranledning dertil, f. Ex. Misværet eller Mangel paa tilstrækkelig værende Arbeidskraft, og at man da under saadanne Forhold tog under Overveielse, om en vis Del af Tjenestetiden undtagelsesvis enten kunde affortes eller bortfalde paa Grund af Hensynet til stærkt paavieselige Grunde for, at en saadan